

shoppe frem og tilbage, for nu at bruge det udtryk, hr. Jes Lunde anvendte. Det fremgår klart, at vælger man en ændring, står den ændring ved magt, indtil der eventuelt sker et ejerskifte, som ministeren også redegjorde for. Ministeren mente også, at al den stund tidsfristen var anført i de pjecer osv., der blev uddelt dengang, måtte det være alt rigeligt, og derfor var han ikke parat til at ændre tidsfristen.

Jeg kan, som flere andre ordførere var inde på, tilslutte mig det synspunkt, at der her er tale om en forholdsvis begrænset gruppe, og det er jo ikke sådan, at der skal åbnes mulighed for, at folk skal kunne lave voldsomt store spekulationer. Alle var enige om, at man skulle have lov til at gøre det, og hvis alle havde nået at gøre det inden den 1. juli 1995, havde alt jo været godt. Men der er altså nogle, der ikke har nået at gøre det, og det eneste, vi beder om, er, at Folketinget giver de mennesker den lille håndsækning, at de får ændret tidsfristen.

Så kunne man selvfølgelig argumentere for, at der kan vælges en tidsfrist til f.eks. den 1. januar 1998 eller den 1. januar 1999. Men det kunne frygtes, at der igen ville være nogle, der ikke nåede at blive omfattet af den tidsfrist, og derfor lægger vi op til, at der slet ikke skal være nogen tidsfrist, men at folk får mulighed for at gøre det på det tidspunkt, der nu passer ind i deres måde at planlægge tilværelsen på.

Jeg kunne forstå på hr. Frank Aaen fra Enhedslisten, at man ikke var helt blind for, at der er nogle mennesker, der har et problem. Jeg vil derfor have den ambition, at jeg under udvalgsarbejdet vil prøve at sandsynliggøre over for både SF og Enhedslisten, at det faktisk er et godt og fornuftigt forslag, og jeg vil specielt appellere til hr. Jes Lunde om at kontakte tidligere folketingsmedlem hr. Jens Thoft, som faktisk var en af ophavsmændene til sagen i sin tid. Hr. Jens Thoft er vistnok praktiserende revisor i Århus og har sikkert stort kendskab til de konkrete sager her, og så kan det være, SF's folketingsgruppe vil lade sig overbevise om, at forslaget skal nyde fremme, så vi kan nå at få det vedtaget i denne folketingssamling og dermed hjælpe en lille gruppe borgere, som står med et konkret problem, der ikke koster statskassen store millionbeløb eller noget som helst. Vi hjælper bare de pågældende til at få en nemmere tilværelse.

Man kunne selvfølgelig frygte det, som nogle ordførere var inde på, at folk vil sætte forskellige former for mere eller mindre korrekte hand-

ler i gang. Ministeren understregede, at kun hvis der er tale om reelle salg, vil der være mulighed for at nyde godt af ejerskiftereglerne; men ministeren kan meget hurtigt komme i den situation, at de ressourcer, der skal til for at vurdere, om der er tale om et reelt salg eller ej, slet ikke står i forhold til de få sager, det drejer sig om. Det første, vi må have gjort under udvalgsarbejdet, er altså at få et præcist antal på, hvor mange tilfælde vi har lige i øjeblikket, og så håbe på, at SF i mellemtiden når at ombestemme sig.

Jeg siger tak for den tilslutning, der trods alt var fra visse partiers side, og så håber jeg, vi kan vende tilbage ved anden og tredje behandling og få forslaget vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
26) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af børnefamilieydelse til hver familie til maksimalt to børn.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
(Fremsat 13/3 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Dansk Folkeparti opfordrer med dette beslutningsforslag til, at der fremsættes lovforslag om begrænsninger i udbetalingen af børnefamilie-

ydelser, således at hver familie maksimalt kan få udbetalt børnefamilieydelse for to børn.

Det er mindre end 4 måneder siden, Folketinget sidst behandlede et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti om at skære i børnefamilieydelsen. Dengang var det et forslag om at indkomstgraduere børnefamilieydelsen. Ved den lejlighed redegjorde jeg for, hvorfor børnefamilieydelsen ikke er en overførselsindkomst, men en integreret del af skattesystemet, og jeg gjorde det også klart, at regeringen ikke ville medvirke til at ødelægge den velbegrundede og velfungerende ordning, som børnefamilieydelsen er.

Det viste sig da også, at et klart flertal her i salen tilkendegav, at man ikke ville støtte forslaget.

Det har Dansk Folkeparti taget til efterretning, men desværre ikke mere, end at man nu kort tid efter fremsætter et nyt forslag i partiets blinde jagt på børnefamilieydelsen.

Jeg synes, at det her forslag er direkte usympatisk. Med forslaget forsøger Dansk Folkeparti først og fremmest at ramme udenlandske statsborgere, der er bosiddende i Danmark. Den danske gennemsnitsfamilie vil, som det står i bemærkningerne, derimod gå fri.

I sin iver efter at kunne fremføre sine fremmedfjendske synspunkter er det igen lykkedes Dansk Folkeparti at lave et forslag uden saglige argumenter. Væk er forståelsen for børnefamilieydelses vilkår, væk er forståelsen for børnefamilieydelsens sammenhæng med skattesystemet, væk er forståelsen for den enlige mor med tre børn, som arbejder hårdt for at få økonomien til at hænge sammen, og for hvem børnefamilieydelsen er et helt afgørende element i familiens underhold.

Med Dansk Folkepartis form for argumentation bliver det næste forslag vel, at man ikke skal kunne få SU eller folkepension, hvis man er den tredje i en søskendeflok. Det er måske, hvad man kan forvente fra Dansk Folkeparti, men jeg har altså stor tiltro til, at andre partier klart vil tage afstand fra dette forslag, der har til hensigt at diskriminere udenlandske familier, bosiddende i Danmark.

Regeringen kan naturligvis ikke støtte dette forslag.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg skal med de af skatteministeren anførte begrundelser meddele, at Socialdemokratiet selvfølgelig heller ikke kan støtte det asociale beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti har fremsat.

Svend Aage Jensby (V):

Skatteministerens tale var jo en af de mere kontante, om man så må sige. Jeg har sjældent hørt skatteministeren udtrykke sig så kontant, men jeg må faktisk sige, at jeg deler skatteministerens opfattelse. Dels det, der blev sagt om børnefamilierne, men dernæst – og først og fremmest – synes jeg, at det er dårlig politik, hvis man vil føre udlændingepolitik på børnefamilieområdet ved at ikklæde et forslag nogle mere eller mindre værdiløse ord og så på den måde køre udlændingepolitik.

Derfor er jeg enig med ministeren.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg behøver ikke gentage det, som både skatteministeren og de to tidligere ordførere har sagt her fra Folketingets talerstol. Jeg er 100 pct. enig med skatteministeren: Jeg synes, det er et usmageligt forslag, som Dansk Folkeparti her har fremsat, som udelukkende har til formål at diskriminere udenlandske borgere.

Jes Lunde (SF):

Jeg synes, skatteministeren holdt dagens flotteste tale. Jeg synes ikke, der er mere at sige om den sag.

Elisabeth Arnold (RV):

Den radikale ordfører er enig med skatteministeren både i argumenterne og i afvisningen.

Kim Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det system, vi kender i dag med børnefamilieydelse, er uhensigtsmæssigt og bør laves om.

Derfor har Fremskridtspartiet også ved flere lejligheder fremsat et konkret forslag, som går ud på, at man erstatter børnefamilieydelsen med et personfradrag til børn, hvor forældrene i det omfang, børnene ikke udnytter personfradraget, har mulighed for at udnytte det til at skaffe sig en større lønindkomst. Det forslag har endnu ikke nydt fremme i Folketinget, men vi har stadig væk ambitioner om, at dette familiefradrag, som vi har kaldt det, faktisk skal gå hen og blive erstatningen for børnefamilieydelsen, som vi kender den i dag.

Det forslag, som Dansk Folkeparti har fremsat, går så ud på, at man kun skal yde børnefamilieydelse til maksimalt to børn. Altså vores holdning til børnefamilieydelsen har ikke noget med antallet af børn at gøre, og vores ønske om et familiefradrag vil heller ikke have noget som

helst at gøre med, hvor mange børn folk har, eller hvilken etnisk baggrund de har. De skatte-regler eller de tilskudsregler, der måtte være, skal selvfølgelig være ens.

Når vi går ind og ser på bemærkningerne til forslaget, så kan jeg næsten være enig med de ordførere, der har sagt, at det her jo mere er udlændingepolitik, end det er skattepolitik. Dansk Folkeparti må jo selv afgøre, om de vil fremsætte forslagene på den her måde. Vi har en ambition om, at der skal være færre udlændinge her i Danmark. Den ambition ønsker vi at forfølge ved at lave ændringer i udlændingepolitikken og ikke ved at lave ændringer i skattepolitikken.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten kan som andre slutte op om skatteministerens afvisning. Det er et asocialt forslag, det er usympatisk, og det puster til den indre svinehund. Vi afviser det.

Sonja Albrink (CD):

Også CD kan støtte skatteministeren i aften.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti kan ikke støtte skatteministerens udtalelser.

Tillad mig at indlede med at sige, at efter budgettet for 1997 vil børnefamilieydelsen lægges beslag på mere end 9,4 mia. kr. – 9.400 mio. kr. i udgift for statskassen. Dette beløb er ikke skattepligtige penge for modtageren, og det vil sige, hvor vi normalt skal foretage besparelser på de offentlige budgetter og skal foretage besparelser i måske forholdet tre til en – altså spare en to-tre kroner for at få en reelt sparet krone – så er vi her inden for et område, hvor vi direkte kan spare offentlige udgifter, så det virkelig kan mærkes i statskassen.

Udgangspunktet er altså, at børnefamilieydelsen sluger over 9,4 mia. kr. i 1997. Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at det må kunne lade sig gøre for Folketinget at finde en besparelse inden for det her meget store udgiftsområde. Når vi skal have statens budget til at balancere, så får vi ofte at vide: Jamen så anvis forslag til nogle besparelser. Her har vi altså så anvist en mulighed, hvor man kunne spare nogle statsudgifter.

Vi hører ofte flere politikere fra f.eks. Det Radikale Venstre tale meget om, at nu skal vi have et opgør med forsørgersamfundet. Vi skal have ryddet op i overførselsindkomsterne. Det

kommer sådan med jævne mellemrum – sidst var det her i foråret, forrige gang var det vel lige op til jul – hvor vi så kan se nogle fremtrædende, ledende politikere i regeringspartierne tone frem på skærmen og sige, nu skal vi have et opgør med overførselsindkomsterne, vi skal have et opgør med forsørgersamfundet. Men hver eneste gang, der så her i Folketingssalen kommer et konkret forslag til et område, hvor man så kan tage fat, bliver det pure afvist.

Når staten fattes penge og ikke kan få tingene til at løbe rundt, så gør man det, som vi bl.a. har set her i eftermiddag, og som et flertal ønsker at gøre: Man hæver skatteniveauet. Så finder man nye afgifter, eller man hæver de eksisterende afgifter, man har. Man hæver skattetrykket, man foretager aldrig egentlige offentlige besparelser. Men her har vi altså et område, hvor det kunne ske, hvor man kunne foretage besparelser.

Vi har, som skatteministeren rigtigt siger, tidligere forsøgt at få en besparelse igennem på det her område ved at lave en indkomstgraduering, så de mest velstillede indkomstfamilier i landet ikke modtager denne her børnefamilieydelse, som jo netop ikke er behovsrelateret, men er en check, der bliver sendt til alle børnefamilier.

Det afviste Folketinget, men derfor sætter vi os selvfølgelig ikke i Dansk Folkeparti bare tilbage og folder armene og siger: Nå, men vi kan ikke komme igennem med noget som helst. Nej, så leder vi selvfølgelig efter et nyt sted, hvor vi kan anvise konkrete offentlige besparelser, fordi vi selvfølgelig ønsker at være et økonomisk ansvarligt parti, der ikke bare anviser udgiftstigninger, men så sandelig også anviser udgiftssænkninger, så tingene hænger økonomisk sammen.

Vi kan så konstatere, at man afviser forslaget, og jeg må jo desværre høre den sandhed, at man afviser forslaget, fordi man er uenig i vores bemærkninger. Man har måske ikke gjort sig den ulemage fra partiernes side at læse selve forslaget. Nu er det jo rent faktisk sådan, når vi lovgiver her i Folketinget, at vi vedtager det, der står på forsiden af et forslag, og så har man som politisk parti gjort sig nogle politiske bemærkninger i bemærkningerne til forslaget. Det har Dansk Folkeparti naturligvis også gjort.

Jeg skal da i parentes nævne, at vi har da ofte støttet forslag her i Folketingssalen, hvor vi har været enige i det, vi skulle stemme om, men uenige i det enkelte partis motivering for det konkrete forslag, som partiet har gjort sig i bemærkningerne, men det kan jeg forstå at man ikke ønsker i dag.

Man skal finde en årsag til at afvise forslaget, og sjældent har jeg dog hørt skatteministeren så usympatisk i sin måde at afvise et forslag på, som det netop kom til udtryk ved den måde, som skatteministeren afviste det på for lidt siden: Usympatisk forslag og fremmedfjendske synspunkter.

Jeg må spørge skatteministeren: Hvad er det fremmedfjendske i, at Folketinget eksempelvis vedtog, at det kun er for de yngste to børn, man får børnefamilieydelse? Hvis vi nu laver et nyt forslag, hvor vi kun skriver forsiden og så fjerner bemærkningerne, vil skatteministeren så støtte forslaget?

Så siger skatteministeren, at Dansk Folkepartis sympati med den enlige mor med tre børn åbenbart er væk, og får næsten tårer i øjnene. Nej sådan forholder det sig ikke, men problemet er jo, at børnefamilieydelse jo på ingen måde er behovsrelateret. Hvis vi skal målrette de offentlige udgifter og give til dem, der virkelig har behov, og ikke til alle og enhver, altså tage det opgør med forsørgerkulturen, som et flertal desværre år efter år har indført, og som vi jo ofte får at vide – også fra regeringspartierne side – vi skal tage et opgør med, så bliver vi jo nødt til at se på, hvem der har behov, og ikke gå efter, at alle skal have udbetalt børnefamilieydelse.

Til hr. Jensby vil jeg bare sige, at jeg tror, det er interessant for mange af de Venstrevælgere, som i særdeleshed har skrevet meget i medierne om netop sådan et forslag, som har efterlyst sådan et forslag her, at vide, at Venstre giver skatteministeren totalt ret i de argumenter, som skatteministeren brugte til at afvise det her forslag. Og jeg kan sige det samme til fru Seeberg.

Så vil jeg bare sige til hr. Kim Behnke, at jeg synes da, det er interessant at høre, at Fremskridtspartiet mener, at tilskudsreglerne skal være ens uanset statsborgerskab, for det er jo konsekvensen af det, jeg kan høre, når man afviser forslaget med den begrundelse, som man afviser det med. Jeg synes, det er interessant, at alle uanset statsborgerskab, som opholder sig i Danmark, altså skal have den samme børnefamilieydelse.

Dér vil jeg gerne lægge kortene helt klart på bordet og sige, at det mener Dansk Folkeparti ikke skal være tilfældet. Vi mener, at de offentlige ydelser skal målrettes til danske statsborgere, så der ser vi forskelligt på tingene, men det er jo så ikke det, det her forslag indeholder. Det indeholder jo netop ikke det element. Det indeholder alene, at vi opfordrer regeringen til at

fremstætte lovforslag om begrænsning i udbetalingerne af børnefamilieydelse, således at hver familie maksimalt kan få udbetalt børnefamilieydelse for to børn.

Jeg håber, at der er nogle af Folketingets partier, der revurderer holdningen til det her, efterhånden som vi behandler det. Ellers må vi jo komme tilbage til det på et tidspunkt, når der har været lidt mere pres på, at vi skal have taget fat på forsørgerkulturen i Danmark og finde konkrete områder, hvor man kan finde offentlige besparelser. Så kan det jo godt være, der er mere forståelse for forslaget, end der er nu.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

27) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 139:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af mulighed for topidrætsfolk til at indtræde i virksomhedsskatteordningen.

Af Helge Sander (V), Brian Mikkelsen (KF), Kim Behnke (FP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.

(FremSAT 30/4 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Forslagsstillerne opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om ændring af reglerne for virksomhedsskatteordningen, således at eliteidrætsfolk fra den 1. august 1997 sikres mulig-